Agatha Christie

Cazul servitoarei perfecte

— Oh, vă rog, doamnă, pot să vă vorbesc o clipă?

S-ar putea crede că era prin natura ei o absurditate, de vreme ce Edna, mica servitoare de la Miss Marple, stătea de fapt de vorbă cu stăpâna chiar în acel moment.

Recunoscând, totuşi, obişnuința, Miss Marple spuse prompt:

— Desigur, Edna. Vino şi închide uşa. Despre ce e vorba?

Închizând ascultătoare uşa, Edna păşi în cameră, împături colțul şorțului ei între degete şi înghiți de câteva ori.

— Zi, Edna! Spuse Miss Marple încurajatoare.

— Oh, vă rog, doamnă, e vorba de verişoara mea, Gladdie. Ştiți, şi-a pierdut slujba.

— Vai de mine, îmi pare rău să aud asta. Ea era la conacul cel mare, nu-i aşa, la domnişoara... Doamna. Skinner?

— Da, doamnă, exact, doamnă. Şi Gladdie este foarte necăjită din cauza asta, grozav de necăjită.

— Gladys a schimbat slujbele cam des înainte, totuşi, nu-i aşa?

— Aşa e, doamnă. De felul ei, Gladdie este mereu amatoare de schimbare. Nu pare, niciodată, cu totul aşezată, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Dar, întotdeauna, ea a fost cea care a anunțat că pleacă, ştiți!

— Şi de data aceasta e invers? Întrebă Miss Marple scurt.

Agatha Christie

Cazul servitoarei perfecte

— Oh, vă rog, doamnă, pot să vă vorbesc o clipă?

S-ar putea crede că era prin natura ei o absurditate, de vreme ce Edna, mica servitoare de la Miss Marple, stătea de fapt de vorbă cu stăpâna chiar în acel moment.

Recunoscând, totuşi, obişnuinţa, Miss Marple spuse prompt:

— Desigur, Edna. Vino şi închide uşa. Despre ce e vorba?

Închizând ascultătoare uşa, Edna păşi în cameră, împături colţul şorţului ei între degete şi înghiţi de câteva ori.

— Zi, Edna! Spuse Miss Marple încurajatoare.

— Oh, vă rog, doamnă, e vorba de verişoara mea, Gladdie. Ştiţi, şi-a pierdut slujba.

— Vai de mine, îmi pare rău să aud asta. Ea era la conacul cel mare, nu-i aşa, la domnişoara… Doamna. Skinner?

— Da, doamnă, exact, doamnă. Şi Gladdie este foarte necăjită din cauza asta, grozav de necăjită.

— Gladys a schimbat slujbele cam des înainte, totuşi, nu-i aşa?

— Aşa e, doamnă. De felul ei, Gladdie este mereu amatoare de schimbare. Nu pare, niciodată, cu totul aşezată, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Dar, întotdeauna, ea a fost cea care a anunţat că pleacă, ştiţi!

— Şi de data aceasta e invers? Întrebă Miss Marple scurt.

— Da, doamnă, şi asta a supărat-o pe Gladdie de groază.

Miss Marple arăta uşor surprinsă. Îşi amintea de Gladys, care venise câteodată să bea ceai în bucătărie în „zilele ei

libere”, ca de o fată solidă, chicotind, cu un temperament foarte echilibrat.

Edna continuă:

— Să vedeţi, doamnă, cum s-a întâmplat – cum consideră domnişoara Skinner.

— Cum consideră domnişoara Skinner? Întrebă Miss Marple cu răbdare.

De data aceasta Edna fu în stare să povestească întreaga tărăşenie.

— Oh, doamnă, a fost aşa un şoc pentru Gladdie. Ştiţi, una din broşele domnişoarei Emily a dispărut şi s-a făcut atâta caz şi zarvă pentru asta ca niciodată, căci, desigur, nimănui nu-i place să i se întâmple aşa ceva; este îngrijorător, doamnă, ştiţi ce vreau să spun. Şi Gladdie a ajutat să se cerceteze peste tot şi domnişoara Lavinia spunea că se duce la poliţie să anunţe şi atunci broşa a apărut: căzuse în spatele sertarului de la toaletă şi Gladdie a fost foarte mulţumită. Chiar a doua zi o farfurie s-a spart şi domnişoarei Lavinia îi sări ţandăra s-o dea afară şi i-a spus lui Gladdie că-i dă un preaviz de o lună. Şi Gladdie crede că nu e vorba de o farfurie, că domnişoara Lavinia se foloseşte de asta ca un pretext şi că trebuie să fie din cauza broşei şi că ele îşi închipuie că ea a luat-o şi a pus-o înapoi când s-a ameninţat cu poliţia, şi Gladdie n-ar face un asemenea lucru, n-ar face niciodată. Şi crede că zvonul se va răspândi şi va fi împotriva ei şi ăsta-i un lucru foarte serios pentru o fată, după cum ştiţi, doamnă.

Miss Marple încuviinţă. Deşi nu-i plăcea în mod deosebit Gladys, cea dată afară şi care avea propriile ei opinii, era aproape sigură de cinstea perfectă a fetei şi-şi putea prea bine imagina că afacerea trebuie să o fi necăjit.

Edna spuse pe un ton rugător:

— Se poate, doamnă, să faceţi ceva în legătură cu asta?

— Spune-i să nu fie proastă, zise Miss Marple hotărâtă. Dacă nu a luat ea broşa, fapt de care sunt sigură, atunci n-are nici un motiv să fie necăjită.

— Se va răspândi zvonul, zise Edna descurajată.

Domnişoara Marple spuse:

— Am… Am… Să mă duc acolo după-amiază. Am să vorbesc cu domnişoara Skinner.

— Oh, vă mulţumesc, doamnă, spuse Edna.

Vechiul conac era o casă mare în stil victorian, Înconjurată de pădure şi de un parc. De când se dovedise de neînchiriat şi de nevândut după cum era, un întreprinzător speculativ îl împărţise în patru apartamente cu un sistem central de încălzire şi cu folosirea „domeniului” în comun de către chiriaşi. Experimentul fusese satisfăcător. O bătrână doamnă bogată şi excentrică împreună cu camerista ei ocupau un apartament. Bătrâna doamnă avea o pasiune pentru păsări şi întreţinea în fiecare zi o adunare a înaripatelor la mese. Un judecător indian la pensie şi soţia sa au închiriat un al doilea. Un cuplu foarte tânăr, recent căsătorit, l-a ocupat pe al treilea şi cel de al patrulea fusese luat, numai cu două luni în urmă, de două tinere pe nume Skinner. Chiriaşii erau în relaţii foarte distante unii cu alţii, întrucât nu aveau nimic în comun. Proprietarul fusese auzit spunând că acesta era un lucru excelent. El se temea de prietenii, urmate de certuri şi plângerile de rigoare ce i s-ar fi adresat.

Miss Marple îi cunoştea pe toţi chiriaşii, deşi nu ştia pe niciunul dintre ei prea bine. Domnişoara Skinner, cea mare, domnişoara Lavinia era ceea ce se poate spune membrul conducător al firmei. Domnişoara Emily, cea mică, îşi petrecea majoritatea timpului în pat, suferind de variate boli care, în opinia celor din St. Mary Mead, erau mai mult imaginare. Numai domnişoara Lavinia credea cu toată devoţiunea în martiriul şi răbdarea cu care suferea sora sa şi alerga pe dată, bătând satul de la un capăt la altul, după comisioane şi lucruri pe care „sora mea şi le doreşte deodată”.

În St. Mary Mead se credea că, dacă domnişoara Emily suferea pe jumătate pe cât susţinea, ar fi trimis de mult

după doctorul Haydock. Dar domnişoara Emily, când i se sugera acest lucru, îşi închidea ochii cu un aer superior şi murmura că în cazul ei nu era uşor – cei mai buni specialişti din Londra fuseseră derutaţi – şi un nou venit minunat în breaslă îi prescrisese cel mai modern tip de tratament şi ea spera cu adevărat că starea sănătăţii i se va ameliora mulţumită acestuia. Nici un medic generalist nu-i putea deloc înţelege cazul.

— După părerea mea, spunea sincera domnişoară Hartnell, ea e foarte înţeleaptă că nu-l cheamă. Dragul de el, doctorul Haydock, în maniera aia a sa repezită i-ar putea spune că n-are nimic, să se dea jos din pat şi să nu mai facă atâta caz! I-ar face foarte mult bine!

Scăpând de un asemenea tratament arbitrar, domnişoara Emily continuă, aşadar, să zacă pe sofale, să se înconjoare cu cutiuţe pline de pastile ciudate şi să respingă aproape tot ce i se gătea şi să ceară altceva – de obicei ceva dificil şi care nu era la îndemână de obţinut.

Uşa i-o deschise domnişoarei Marple, Gladdie care arăta mai deprimată decât ar fi crezut vreodată Miss Marple că e capabilă. În sufragerie (un sfert din fostul living, care fusese împărţită în sală de masă, salon, baie şi coşul de rufe pentru servitoare), domnişoara Lavinia se ridică s-o întâmpine pe Miss Marple.

Lavinia Skinner era o femeie înaltă, slăbănoagă, osoasă de vreo cincizeci de ani. Avea o voce arţăgoasă şi o purtare repezită.

— Îmi pare bine că vă văd, zise ea. Emily zace în pat… Se simte rău astăzi, biata de ea. Spera să vă vadă, ceea ce ar reconforta-o, dar sunt momente când nu se simte în stare să vadă pe nimeni. Draga de ea, e tare răbdătoare.

Miss Marple îi răspunse politicos. Servitoarele era principala temă de conversaţie în St. Mary Mead, aşa încât nu-i fu greu să dirijeze discuţia în direcţia asta. Miss Marple spuse că auzise că fata aia drăguţă, Gladys Holmes, urma să plece.

Domnişoara Lavinia îi confirmă spusele.

— De miercuri într-o săptămână. A spart lucruri, ştiţi. Nu putem permite aşa ceva.

Miss Marple oftă şi-şi dădu cu părerea că toţi trebuie să ne obişnuim astăzi cu lucruri de-astea. E atât de greu să faci servitoarele să vină la ţară. Credea domnişoara Skinner că era într-adevăr bine să se despartă de Gladys?

— Ştiu că e greu să găseşti servitoare. Încuviinţă domnişoara Lavinia. Familia Devereux n-a găsit pe nimeni dar nici nu mă mir – se ceartă tot timpul, jazz toată noaptea, se mănâncă la orice oră, fata aia nu ştie cum se ţine o gospodărie. Mi-e milă de bărbatul ei! Şi apoi, familia Larkin tocmai a rămas fără servitoare. Sigur, cu firea judecătorului şi dorinţa lui de a i se pregăti Chota Hazri*1, cum îi zice el, la ora şase dimineaţa şi doamna Larkin care e mereu nemulţumită. Nu mă mir nici de asta, de pildă. Janet de la doamna Carmichael este cea mai stabilă, desigur, dar după mine este o femeie foarte dezagreabilă şi o înfruntă pe bătrâna doamnă.

— Atunci, nu credeţi că ar trebui să reveniţi asupra deciziei în privinţa Gladysei? E o fată tare bună. Îi cunosc întreaga familie; oameni foarte cinstiţi şi de calitate.

Domnişoara Lavinia se împotrivi:

— Am motivele mele, spuse ea dându-şi importanţă.

Miss Marple murmură:

— V-a lipsit o broşă, am auzit…

— Cine-a trăncănit? Îmi închipui că fata. Pe cinstite, sunt aproape sigură că ea a luat-o. Şi apoi s-a speriat şi a pus-o la loc, dar, vedeţi, nu poţi spune nimic dacă nu eşti sigur. Schimbă subiectul. Veniţi s-o vedeţi pe domnişoara Emily, Miss Marple. Sunt sigură c-o să-i facă bine.

Miss Marple o urmă docilă la o uşă, unde domnişoara Lavinia bătu, fu invitată să intre şi-şi introduse musafira în cea mai bună cameră din apartament în care lumina nu pătrundea mai deloc din cauza jaluzelelor pe jumătate trase. Domnişoara Emily stătea culcată în pat, bucurându-

se, după toate aparenţele, de penumbră dar şi de suferinţele sale nedefinite.

Lumina slabă o făcea să pară o fiinţă subţire, cu o alură imprecisă, cu o grămadă de păr blond-cenuşiu neîngrijit în jurul capului, din care se desprindeau cârlionţi, totul arătând ca un cuib de pasăre cu care nici o pasăre, care s-ar fi respectat, nu s-ar fi putut mândri. În cameră era un miros de apă de colonie, biscuiţi râncezi şi camfor.

Cu ochii pe jumătate închişi şi cu o voce slabă, subţiratică, Emily Skinner le explică că era „una din zilele ei proaste”.

— Cel mai rău lucru când eşti bolnav e faptul că îţi dai seama ce povară devii pentru cei din jur, zise domnişoara Emily pe un ton melancolic. Lavinia e atât de bună cu mine. Lavie, dragă, îmi e atât de greu că te necăjesc mereu, dar dacă ai umple sticla cu apă fierbinte aşa cum îmi place – dacă e prea plină mă apasă cam mult, pe de altă parte, dacă nu e suficient de plină, se răceşte imediat!

— Îmi pare rău, dragă. Dă-mi-o. O s-o golesc puţin.

— Dacă tot o faci, umple-o din nou. Nu avem ruscus*2 în casă, nu-i aşa, nu, nu contează. Pot şi fără asta. Nişte ceai slab şi o feliuţă de lămâie – n-avem lămâi? Chiar? Nu pot să beau ceai fără lămâie. Cred că laptele s-a tăiat puţin azi dimineaţă. M-a făcut să nu mai am chef să-mi pun lapte în ceai. Nu contează. Pot să trăiesc şi fără ceaiul meu. Numai că mă simt atât de slăbită. Se spune că stridiile sunt hrănitoare. Mă întreb dacă aş încerca câteva. Nu, nu, prea multă bătaie de cap să le cumperi la ora asta înaintată. Pot să rabd până mâine.

Lavinia ieşi din cameră murmurând ceva incoerent despre dusul cu bicicleta până în sat.

Domnişoara Emily zâmbi alene musafirei sale şi sublinie că nu-i plăcea deloc să dea cuiva vreo bătaie de cap.

Miss Marple îi spuse Ednei în seara aceea că se temea că misiunea sa eşuase.

Era foarte tulburată de faptul că zvonuri despre necinstea Gladysei circulau deja în sat.

La poştă, domnişoara Wetherby o abordă:

— Dragă Jane, i-au dat o recomandare scrisă în care se spune că este binevoitoare, sobră şi respectabilă, dar nu se arată nimic despre cinste. Mi se pare foarte semnificativ! Mă tem că e ceva în legătură cu broşa. Cred că trebuie să fie ceva în chestia asta, ştii, deoarece nimeni nu dă drumul azi la o servitoare dacă nu e ceva destul de grav. Le va fi foarte greu să găsească pe alta. Fetele, pur şi simplu, nu se duc la conacul cel vechi. Sunt nervoase când se întorc acasă în zilele lor libere. O să vezi că surorile Skinner n-o să găsească pe altcineva şi atunci, poate, sora aia teribil de ipohondră se va da jos din pat şi va pune mâna să facă ceva!

Mare a fost supărarea în sat când s-a dovedit că domnişoarele Skinner angajaseră, de la o agenţie, o servitoare nouă, care, după toate relatările, era un model de cinste şi virtute.

— O recomandare după trei ani de slujbă, foarte călduroasă, preferă provincia şi cere un salariu mai mic decât Gladys. Cred că am avut un adevărat noroc.

— Chiar, adevărat? Întrebă Miss Marple căreia i se aduseră la cunoştinţă aceste detalii de către domnişoara Lavinia în magazinul negustorului de peşte.

— Pare prea bună ca să fie adevărat.

Apoi, părerea celor din St. Mary Mead a fost că modelul de cinste şi virtute s-a răzgândit în ultima clipă şi nu a mai sosit.

Niciunul dintre aceste pronosticuri nu se adeveri, totuşi, şi satul luă cunoştinţă de comoara domestică pe nume Mary Higgins care trecu prin localitate în taxi spre conacul cel vechi. Trebuiau să recunoască cu sinceritate că arăta bine. O femeie cu o înfăţişare foarte respectabilă, foarte corect îmbrăcată.

La următoarea vizită pe care Miss Marple o făcu la conacul cel vechi, cu ocazia adunării organizatorilor unei sărbători în parohie (la care cine vroia îşi vindea lucruri), Mary Higgins deschise uşa. Era, cu siguranţă, o servitoare

cu un aer superior, cam de vreo patruzeci de ani, cu păr negru lins, obraji roşii, o siluetă plinuţă, mascată discret în negru cu un şorţ alb şi bonetă – „exact tipul de servitoare bună, de modă veche”, cum explică mai târziu Miss Marple şi cu vocea potrivită, amabilă, respectuoasă, atât de diferită de accentele tari, nazale ale vocii Gladysei.

Domnişoara Lavinia arăta mult mai puţin hărţuită ca de obicei şi, deşi a regretat că n-a putut să-şi ia şi ea un stand, din cauza grijii pe care trebuia să i-o poarte surorii sale, totuşi participă cu o sumă frumuşică şi a promis să contribuie cu seturi de sugative şi şosete pentru bebeluşi.

Miss Marple comentă alura ei de bunăstare.

— Simt că-i datorez foarte mult lui Mary. Sunt atât de mulţumită că m-am hotărât să scap de fata cealaltă. Mary este cu adevărat o comoară. Găteşte bine, serveşte frumos la masă şi păstrează, cu scrupulozitate, curăţenia în micul nostru apartament, întoarce saltelele în fiecare zi. Şi se poartă minunat cu Emily!

Miss Marple întrebă imediat de Emily.

— Oh, draga de ea. S-a simţit foarte rău din cauza vremii, în ultimul timp. N-are; încotro, asta-i, câteodată face puţin lucrurile să pară mai dificile. Vrea să i se gătească câte ceva şi, apoi, când e servită, spune că nu poate să mănânce acum şi apoi vrea din nou, după jumătate de oră şi totul s-a răcit şi trebuie reîncălzit, Asta cere muncă, nu glumă, dar, din fericire, Mary nu le pune la inimă. E obişnuită să îngrijească invalizi, aşa zice, şi-i înţelege. Este mare lucru.

— Draga mea, ai avut noroc, spuse Miss Marple.

— Chiar aşa. Simt că Mary ne-a fost trimisă ca un răspuns la o rugăciune.

— Mi se pare aproape prea bine ca să fie adevărat, spuse Miss Marple. Aş fi, aş fi puţin atentă, dacă aş fi în locul tău.

Lavinia Skinner nu prinse nuanţa din această remarcă. Ea spuse:

— Oh, vă asigur că fac tot ce pot să se simtă bine. Nu ştiu ce m-aş face dacă ar pleca.

— Nu cred că va pleca până când nu va fi gata de plecare, adăugă Miss Marple şi o privi cu înţeles pe gazda sa.

Domnişoara Lavinia spuse:

— Când nu ai griji gospodăreşti, asta îţi ia aşa o greutate de pe inimă, nu-i aşa? Cum se poartă micuţa Edna?

— Se descurcă destul de bine. Nu ca Mary a voastră. Dar eu ştiu totul despre Edna pentru că e o fată din sat.

Când ieşi în hol auzi vocea bolnavei care spunea pe un ton ridicat:

— Ai lăsat compresa asta să se usuce… Doctorul Allerton a spus în mod deosebit că trebuie să fie tot timpul umedă. Bine, bine, las-o. Vreau o ceaşcă cu ceai şi un ou fiert… Fiert numai trei minute şi jumătate, ţine minte şi trimite-o pe domnişoara Lavinia la mine.

Mary cea eficientă apăru din dormitor şi îi spuse Laviniei: „Domnişoara Emily vă cheamă, doamnă”, deschise uşa pentru Miss Marple, o ajută să-şi pună haina şi-i înmână umbrela în maniera cea mai ireproşabilă.

Miss Marple luă umbrela, o scăpă, încercă s-o ridice şi îi căzu geanta care se deschise. Mary, politicoasă, adună diferite flecuşteţe – o batistă, un carneţel cu adrese, un portmoneu de piele demodat,doi şilingi, trei penny şi o bucată de baton dulce de mentă, în dungi.

Miss Marple primi ultimul obiect cu oarecare jenă.

— Oh, dragă, ăsta trebuie să fi fost al băieţelului doamnei Clement. El îl sugea şi-mi amintesc că mi-a luat geanta să se joace cu ea. El trebuie să-l fi pus înăuntru. E teribil de lipicios aşa?

— Să-l iau, doamnă?

— Oh, dacă vrei? Mulţumesc foarte mult.

Mary ridică ultimul lucru, o oglinjoară şi după ce o primi, Miss Marple exclamă încântată:

— Ce noroc că nu s-a spart.

După aceea ea plecă, Mary rămase politicoasă la uşă ţinând o bucată de baton de zahăr cu dungi, fără nici o expresie deosebită pe faţă.

Timp de zece zile, St. Mary Mead a trebuit să îndure, să audă calităţile comorii domnişoarei Lavinia şi a domnişoarei Emily.

În a unsprezecea zi, satul fu trezit de o veste trăsnet.

Mary, modelul de cinste şi virtute dispăruse! Patul ei era neatins şi uşa din faţă a fost găsită dată la perete. Se strecurase în linişte, în timpul nopţii.

Şi nu numai Mary lipsea! Două broşe şi cinci inele ale domnişoarei Lavinia, trei inele, un pandantiv, o brăţară şi patru broşe ale domnişoarei Emily lipseau de asemenea!

Era începutul catastrofei.

Tânăra doamnă Devereux îşi pierduse diamantele pe care le ţinea într-un sertar deschis, ca şi nişte blănuri de valoare primite ca dar de nuntă. Judecătorului şi soţiei sale li se luaseră bijuterii şi o anumită sumă de bani. Doamna Carmichael a suferit cele mai mari pagube. Nu numai că avea nişte bijuterii de foarte mare valoare, dar mai ţinea şi o mare sumă de bani care dispăruse din apartament. Fusese seara liberă a Janettei şi stăpâna sa obişnuia să se plimbe prin grădină pe înserate, chemând păsările şi presărându-le firimituri. Devenise clar că Mary, servitoarea cea perfectă, avusese chei potrivite pentru toate apartamentele!

Trebuie să mărturisim că a fost o anumită satisfacţie cam deplasată în St. Mary Mead. Domnişoara Lavinia se lăudase atât de mult cu miraculoasa ei Mary. „Şi tot timpul ăsta, dragă, fusese o hoaţă obişnuită!” spuneau oamenii.

Urmă o descoperire interesantă. Nu numai că Mary dispăruse în neant, dar agenţia, care o trimisese şi garantase recomandările, se alertă când descoperi că Mary Higgins, care le ceruse de lucru şi ale cărei recomandări fuseseră acceptate, nu existase niciodată, în ciuda tuturor căutărilor. Era numele unei servitoare care locuise la sora adevărată a unui diacon, dar adevărata Mary Higgins trăia liniştită într-un loc prin Cornwall.

— Inteligentă toată treaba, recunoscu inspectorul Slack. Şi dacă vreţi să ştiţi de la mine, femeia asta lucrează cu o bandă. S-a mai întâmplat un caz de acelaşi fel în Northumberland acum un an. Lucrurile furate n-au fost găsite niciodată şi nici ea n-a fost prinsă. Totuşi, stăm mai bine decât cei din Much Burham!

Inspectorul Slack era întotdeauna un om plin de sine.

Totuşi, săptămânile treceau şi Mary Higgins rămânea triumfătoare în largul ei. În van inspectorul Slack*3 îşi dublă energia care-i lipsea numelui său.

Domnişoara Lavinia plângea tot timpul. Domnişoara Emily era aşa de tulburată şi se îngrijoră atât de mult de starea ei, încât trimise imediat după doctorul Haydock.

Întregul sat era teribil de curios să afle ce credea el despre bolile de care pretindea că suferă domnişoara Emily, dar, normal, nu-l putea nimeni întreba. Ştiri satisfăcătoare se răspândiră totuşi în legătură cu asta, prin domnul Meek, asistentul farmacistului care se plimba cu Clara, servitoarea doamnei Price-Ridley. S-a aflat apoi că doctorul Haydock prescrisese un amestec de asafoetidă*4 şi valeriană care, potrivit domnului Meek, era remediul universal pentru soldaţii ce simulează boli!

Curând după aceea, s-a aflat că domnişoara Emily, fără să renunţe la îngrijirile medicale pe care le primea, a declarat că în starea de sănătate în care se afla simţea că e de datoria ei să fie aproape de specialistul din Londra ce înţelegea cazul ei. Era bine şi pentru Lavinia, spunea ea.

Apartamentul a fost subînchiriat.

Câteva zile după aceea, Miss Marple, cam îmbujorată şi agitată, făcu o vizită poliţiei din Much Burham şi întrebă de inspectorul Slack.

Inspectorului Slack nu-i plăcea de Miss Marple. Dar era conştient că şeful poliţiei, colonelul Melchett nu-i împărtăşea opinia. De aceea, cam bombănind o primi.

— Bună ziua, Miss Marple, Cu ce vă pot fi de folos?

— Oh, dragă, mă tem că te grăbeşti, spuse Miss Marple.

— O groază de treabă, dar îmi puteţi răpi câteva momente, spuse inspectorul Slack.

— Oh, dragă, făcu Miss Marple, sper să-ţi pot explica pe înţeles ce am de zis. E atât de dificil să te explici, nu crezi? Nu, poate pentru dumneata nu e. Dar ştii, nefiind educată în stil modern, am avut o guvernantă, care mă învăţa datele despre regii Angliei şi cunoştinţe generale şi cum se fac acele de cusut şi chestii de astea. La grămadă, înţelegi, nu te învăţa să treci la subiect. Ceea ce, de fapt, vreau să fac. Este vorba de fata domnişoarei Skinner, Gladys, pe care o cunoşti.

— Mary Higgins, spuse inspectorul Slack.

— Oh, da, cea de-a doua servitoare. Dar e vorba de Gladys Holmes, o fată cam impertinentă şi cam prea plină de ea, dar, de fapt, foarte cinstită şi este foarte important ca acest lucru să fie recunoscut.

— Nu-i nici o plângere împotriva ei până acum, după câte ştiu, spuse inspectorul.

— Nu, ştiu că nu este nici o plângere, dar asta este partea proastă. Pentru că, vedeţi, oamenii continuă să creadă anumite lucruri. Oh, dragă… Ştiu că mă exprim rău. Ceea ce de fapt vreau să spun e că lucrul important este s-o găsim pe Mary Higgins.

— Desigur, spuse inspectorul Slack. Aveţi vreo idee în privinţa asta?

— Da, de fapt am, spuse Miss Marple. Pot să vă pun o întrebare? Amprentele vă sunt de vreun folos?

— Ah, făcu inspectorul Slack, aici ea e mult prea abilă pentru noi. Îşi făcea toată treaba cu mănuşi de cauciuc sau cu mănuşi de servitoare, se pare. Şi ea a fost foarte precaută… A şters toate lucrurile din dormitorul ei şi de pe chiuvetă. Nu s-a putut găsi nici o singură amprentă în toată casa.

— Dacă aţi avea amprentele ei, asta v-ar ajuta?

— S-ar putea, doamnă. Ar putea fi cunoscute la Scotland Yard. Nu e prima ei lovitură, aş zice!

Miss Marple încuviinţă încurajată. Îşi deschise geanta şi scoase o mică cutie de carton. Înăuntru, învelită în vată era o oglinjoară.

— Din geanta mea, spuse Miss Marple. Amprentele servitoarei sunt pe ea. Cred c-ar fi satisfăcătoare… Ea a atins o substanţă extrem de lipicioasă o clipă mai înainte.

Inspectorul Slack se uita uluit.

— I-aţi luat amprentele în mod intenţionat?

— Desigur.

— Atunci o bănuiaţi?

— Ei bine, ştiţi, m-a uimit că era puţin prea bună ca să fie adevărată. De fapt, i-am şi spus domnişoarei Lavinia. Dar ea, pur şi simplu, nu a reţinut aluzia! Ştii, inspectore, mă tem că nu cred în modele de cinste şi demnitate. Majoritatea dintre noi avem defectele noastre… Şi slujba în gospodărie le scoate la iveală foarte repede.

— Bine, spuse inspectorul Slack revenindu-şi, mă simt obligat faţă de dumneavoastră, cu siguranţă. Le vom trimite la Scotland Yard şi vom vedea ce au de spus.

El se opri. Miss Marple îşi lăsase capul puţin pe o parte şi-l privea cu mult subînţeles.

— Ce zici, inspectore, nu crezi c-ar fi cazul să cauţi puţin mai aproape?

— Ce vreţi să spuneţi, Miss Marple?

— E foarte dificil de explicat, dar când dai peste un lucru deosebit îl observi. Deşi, adesea, lucruri deosebite pot fi doar nişte fleacuri. Ştiţi, am simţit asta tot timpul; vreau să zic despre Gladys şi broşă. Ea este o fată cinstită; ea nu a luat broşa. Atunci de ce a crezut domnişoara Skinner că a luat-o? Domnişoara Skinner nu e o proastă, nici vorbă de asta! De ce a fost ea atât de nerăbdătoare s-o lase pe fată să plece când aceasta era o servitoare bună şi servitoarele sunt greu de găsit? Asta a fost ceva deosebit, ştiţi. Aşa că m-am întrebat. M-am tot întrebat. Şi am observat un alt lucru deosebit! Domnişoara Emily este ipohondră, dar este prima

ipohondră care nu a trimis după vreun doctor imediat. Ipohondrilor le plac doctorii. Domnişoarei Emily nu.

— Unde vreţi să ajungeţi, Miss Marple?

— Ei bine, ştiţi, vreau să vă sugerez că domnişoara Lavinia şi domnişoara Emily sunt persoane speciale. Domnişoara Emily îşi petrece aproape tot timpul într-o cameră întunecată şi dacă părul ăla nu-i o perucă, atunci eu îmi înghit propria mea meşă de la spate! Şi ceea ce vreau să spun e asta: Este perfect posibil ca o femeie slabă, palidă, cu părul cărunt, suferindă să fie una şi aceeaşi cu femeia brunetă, îmbujorată şi plinuţă. Şi nimeni din câte ştiu nu le-a văzut pe domnişoara Emily şi pe Mary Higgins în unul şi acelaşi loc. Au avut o mulţime de timp să facă dubluri după toate cheile, o mulţime de timp să afle totul despre ceilalţi chiriaşi şi apoi să scape de fata din partea locului. Domnişoara Emily face o plimbare rapidă peste câmp într-o noapte şi soseşte la gară ca Mary Higgins a doua zi. Şi apoi, la momentul potrivit, Mary Higgins dispare şi toţi se pun cu surle şi trâmbiţe pe urmele ei. Vă spun unde-o puteţi găsi, inspectore; pe sofaua domnişoarei Emily Skinner. Luaţi-i amprentele, dacă nu mă credeţi, şi veţi descoperi că am dreptate! O pereche de hoaţe deştepte, asta sunt domnişoarele Skinner… Şi, fără îndoială, în legătură cu un complice inteligent care ascunde bunurile furate. Dar, de data asta, nu le mai merge! N-am de gând să las ca cinstea unei fete de caracter din satul nostru să fie terfelită în halul ăsta! Gladys Holmes este cât se poate de cinstită şi toată lumea trebuie s-o ştie! Bună ziua!

Miss Marple ieşise demnă, înainte ca inspectorul Slack să-şi revină.

— Pfui! Făcu el. Dacă are dreptate…

Curând descoperi că Miss Marple avea, din nou, dreptate.

Colonelul Melchett l-a felicitat pe Slack pentru eficienţa sa şi Miss Marple a invitat-o pe Gladys să vină la ceai cu Edna şi i-a vorbit, în mod serios, să nu-şi mai schimbe slujba de îndată ce va obţine una.

SFÂRŞIT

* (în anglo-indiană) un fel uşor de mâncare pentru dimineaţa devreme.
* e o plantă
* (engl.) slack – moale, neglijent, inactiv.
* o substanţă închisă la culoare obţinută din nişte plante din Irak şi vestul Indiei şi folosită în medicină ca antispasmodic.